

Ξαναβίδη την πατρίδα του και τους γονείς του, και χωρίς να χάνη καιρό, μπήκε σ' ένα υπερωκεάνειο — ως επιβάτης όμως πρώτης θέσεως — και ξαναγύρισε στην 'Αμερική.

Γιά ένα διάστημα αποφάσισε να επιδοθῆ σε σοβαρές μελέτες κι ἔτσι γράφτηκε πάλι φοιτητής σ' ένα Αμερικανικὸ Πανεπιστήμιο. Ἐπινομηταῖς ὁ πατέρας του εἶχε ἀνακατενθεῖ με ἐπιχειρήσεις πετρελαίων. Σ' ἕνα μεγάλο τους κτήρια μάλιστα, ὑπῆρχαν ἐλιτίδες ν' ἀνακαλυφθοῦν πετρελαιοφόρες πηγές. Ἐτσι, σὲ λίγο, ὁ Μπριουὶς ἔκρινε πρωτιότερο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ βιβλία γιὰ τὰ πετρέλαια. Ἀρμιατῶθηκε λοιπὸν μ' ἕνα γαιοτρίτανον κι ἄρχισε νὰ σκάβῃ δίλες τῆς γωνίας τοῦ πατρικοῦ κτήματος, παρακλώντας τὸν Θεὸ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ πετρέλαιο. Μὰ τὸ πετρέλαιο δὲν φανερώθηκε πρῶτῃ. Καὶ στὴ θέδι του παρουσιάστηκε ὁ ἔξωσ μετ' τὴ μορφή μιᾶς ὠρασιότητας νέας.

Δίχως νὰ χασομερήσῃ ὁ Μπριουὶς, πέταξε τὰ γαιοτρίτανια, δίχως εἶχε πετάξῃ καὶ τὰ βιβλία καὶ ἀκολούθησε τὴν ἐκλεκτὴ του σὺ τὸ Σικάγο, δῶον ζῶσε ὁ πατέρας της. Ἐνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους χρηματιστάς. Καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἡ ἔφημερίδες ἀνήγγειλαν ἕναν νέο ἀριστοκρατικὸ γάμο.

Ἀπὸ χρόνα κράτησε αὐτὸς ὁ γάμος, γιὰτὶ ὁ Μπριουὶς δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ σταθερὸς σὲ τίποτε.

Ἐπινομηταῖς, χάρις στὸν πεθερὸ του, εἶχε ἀνακατενθεῖ μετ' τὸ χρηματιστήριον. Ὅταν λοιπὸν ἐγκατέλειπε τὴ γυναῖκα του, πήγε στὴ Νέα Ὑόρκη κι ἔξρηκολούθησε ἐκεῖ τῆς χρηματιστικῆς του ἐργασίας. Καὶ σὲ τέλος ἔφτασε στὴν Καλλιφορνια.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ πᾶν κανεὶς στὴν Καλλιφορνια καὶ νὰ μὴν τὸν ἐκλάβῃ ὁ κινηματογράφος. Αὐτὸ ἐφαρμόζεται ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὸν Μπριουὶς Κάμπος ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ δοκιμάζῃ τὸ κάθε τι καὶ ν' ἀνακατενεύεται σὲ όλα. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς τῆς δόξης. Οἱ γνωστοὶ του τοῦ ἔδωσαν γράμματα πρὸς δίλους τοὺς διευθυντὰς καὶ τοὺς κυριωτέρους σκηνοθέτας τῶν κινηματογραφικῶν ἐταιρειῶν, ἀλλὰ ὁ ὑπερήφανος Μπριουὶς δὲν τὰ χρησιμοποίησε ποτέ του.

— Ὅταν θέλει νὰ δημιουργήσῃ κανεὶς κάτι, ἀρχίζει ἀπὸ τὴ βάση κι ὄχι ἀπὸ τὴν κορυφή, ἔλεγε.

Μολαταῦτα, χάρις στὴν ἀξιοθαύμαστη ἱκανότητά του νὰ πᾶν φιλίε μετ' ὅλο τὸν κόσμον, δὲν ἄφησε νὰ συνδεθῇ μετ' πολλοὺς ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου. Ἐγινε λοιπὸν σὲ λίγο στενὸς φίλος τοῦ Τζέιμ Μάκ-Κοῦ, τῆς Μάριον Νταϊβὶς καὶ τῆς Ντολορὲς ντέλ Ρίο. Πέρασαν ὅμως δύο χρόνια καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε μπορέσει νὰ μπῆ σὲ κανένα σπουτίο. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶχε πάψει ἐντελῶς ν' ἀλλολογεῖται μετ' τὸν πατέρα του. Ἦθελε πρῶτα νὰ ἀναδειχθῇ στὸν κινηματογράφον, προτοῦ νὰ κἀνῃ γνωστὸ στὸ γέγονο ταγματάζοχ τὴν τελευταία περιπέτειά του.

Τέλος, σὲ κάποια κοσμικὴ συναναστροφή ἡ Ντολορὲς ντέλ Ρίο τὸν εἰσήγαγε στὸν Δαυὶδ Σελτονίκο, ἕνα παραγωγὸ ταινιῶν. Ὁ Σελτονίκο τῆς ἡμέρας ἀκριβῶς ἐκεῖνες ἦταν πολὺ στενωχωρημένος, γιὰτὶ ἐπαρόκειτο νὰ γυρίσῃ τὴ μεγάλη ταινία «Κήνη Κόνγκ» καὶ ὁ Τζέιμ Μάκ-Κοῦ, γιὰ τὸν αἰεὶ εἶχαν προορίσει ἀρχικῶς τὸν ὄλο ἐνὸς γιγαντιαίου γορίλλα ποὺ καταστρέφει τὸν κόσμον, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ γυρίσῃ ἐπιείκοντως μιὰ ἄλλη ταινία.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Σελτονίκο ἀντίκρισε τὸν πανήγυρο καὶ ἀθλητικὸ Μπριουὶς Κάμπος, ἀντιλήφθη ὅτι βόηκε τὸ πρῶτακοπὸν ποὺ ζητοῦσε. Ἀμέσως τοῦ ἐπρότεινε νὰ πᾶν νὰ τοῦ πᾶρον μερικὲς δοκιμαστικῆς φωτογραφίεσ καὶ σὲ λίγες μέρες ἡ ἐταιρεία «Μετρό Γκόλντοιν» τὸν προσέλαβε ὡς πρωταγωνιστὴ τῆς ταινίας «Κήνη-Κόνγκ».

Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ὁ Μπριουὶς ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον, ἔστειλε ἕνα τηλεγράμμα στὸν πατέρα του, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐχάριστη εἰδησι. Κι' ἐνῷ περιμένε τὴν ἀπάντησιν, τοῦ ἦλθε ἕνα ἄλλο τηλεγράφημα. Ὁ ταγματάζοχος ντέ Μπρῆζελ εἶχε πέσει θύμα δυστυχήματος, κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς κινητικῆς ἐκδρομῆς καὶ πέθανε προτοῦ νὰ πληροφορηθῇ τὴ δόξα τοῦ γιοῦ του.

Λίγοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ γινώσκουν τόσο καλά τὴν εἴβονα καὶ τὴν καταδίωξι τῆς τύχης, ὅσο ὁ Μπριουὶς Κάμπος.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἐνας Ἄγγλος γιατρός βεβαιώνει ὅτι τὸ κρῦο ἐξασκεῖ εἰεργετικὴν ἐπίδρασιν στὴ διατήρησιν τῶν μαλλίων. Ἀρκεῖ νὰ λῆσῃ, λέει, κανεὶς δύο ἢ τρεῖς μίγγεσ σὲ ψυχρὰ κλίματα καὶ ἴδιωσ οἱς ἀρκετικῆς ἡ ἀνταρκτικῆς περιοχῆς, γιὰ νὰ ἀντιλήφθῃ τὸ μέγεθος τῆς εἰεργετικῆς αὐτῆς ἐπιδράσεως.

Παρατηρήθη μάλιστα σχετικῶσ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ βάζουν πάγον μέσα στὰ διάφορα ποτὰ ποὺ πίνουν, προφυλάσσονται ἀπὸ τὴν τριχόπτωση ποὺ εἶνε μιὰ ἀσθένεια ἐντελῶσ ἀγνωστὴ σποῖς Ἑσκαμῶσος καὶ γενικὰ σ' ὅσους ζοῦν μέσα σὲ πολλὰ χιόνια καὶ πάγους.

Ἐνας ἄλλος γιατρός παρατήρησε ὅτι τὸ τρίχωμα τῶν σκύλων τῶν πολικῶν περιοχῶν αἰξάνει καταληκτικὰ καὶ ὅτι τὰ μαλλιά τῶν ἐξερευνητῶν τοῦ πόλου ἀποκτοῦν μεγάλην στερεότητα.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΣΕΡΕΝΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Γυρῶναι ὁ πόνος μου κάποτε σὲ τὰ χρόνια τὰ παλιὰ
στὶς χώρες τῶν παραμυθίων καὶ σποῖς τρανοῦσ ορηγάδες
σποῖς πύργους τοὺς κρυστάλλινους στὰ κάστροσ ἀπὸ γυαλιὰ
ποὺ ἱσπότερσ πολεμοῦσαν γιὰ ξακουστῆσ νυφάδες.

Στὸ πῶδ μου ζωντανεύουν οἱ πεθαμῆνοι θρόνοι
κι' ἡ ἀρμονία τους μοῦ κοιμᾷ πόνους κρυφοῦσ στὰ στήθια
δίχως μετ' γανούριζε σὲ περασμένο οἶκον
ἡ φαντασία τῆσ γλυκιάσ καὶ τοῦ παποῦ ἡ ἀλήθεια.

Νά, ὁ πύργος ὁ κρυστάλλινος μετ' τὰ χρυσὰ κλειδιὰ
ποὺ ἡ σήγισσα ἡ πεντάμορφη κλεισμένη ἀναστενάζει
καὶ κρυφτερεῖ τὸ σῆμα τῆσ μαρκῶσ ἀπ' τὴν ἀμμουδιά
κι' ὁ ποθος, ἄγροσ θρωῶ, τὰ σπλάγχνα τῆσ σπαράξει.

Νά, ὁ τροβαδοῦρος ὁ γλυκῶσ, ποὺ στὴ χρυσὴ του λύρα
μέρα καὶ νύχτα τραγουδεῖ τὰ πάθη τῆσ ἀγάτης.
Νά, καὶ ἡ σπριγγίλα ἡ μάγισσα κι' ἡ ψυχολογία Μοῖρα,
νά, καὶ τοῦ πύργου ὁ φύλακας ὁ ἀκοιμητὸς ἀράτης.

Νά ὁ δρόκος ποὺ ἀπ' τὸ στόμα του πετᾷ φωτιῆσ καὶ καιεῖ
καὶ μιὰ νυφῶδα διαλεχτὴ τοῦ πάνε κάθε χρόνον.
Νά, τὸ τρανὸ ορηγόπουλο, ποὺ κἀβεται καὶ κλαίει
μαρμαρωμένο στὸ χρυσὸ τὸ μαγικὸ του θρόνον.

Ἄχ! Ἄχ! νὰ γυρῶσουμε, ἀγάτη μου γλυκιά,
σποῖς χώρες τῶν παραμυθίων, στὰ περασμένα
(χρόνα :

Ἐσὺ νὰ εἶσαι σήγισσα τοῦ πύργου μυστικὰ
καὶ τροβαδοῦρος πλάσ σου νὰ τραγουδᾷ αἰώνια.

Ἐλα στὸν πύργον τὸν κρυφὸ νὰ πᾶμε νὰ κλει-
(στοῦμε
καὶ σὰν περάσει ἡ μάγισσα κι' ὁ κόσμος δίλοσ
(γίνει
τοῦγροσ, γύρω μάρμαρο, σφιχτὰ ν' ἀγκαλια-
(στοῦμε
μαρμαρωμένο σὺμπλεγμα ἡ ἀγάτη μας νὰ μείνῃ.

ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τ' ΟΛΟΧΡΥΣΟ ΠΟΤΑΜΙ

Τοῦξ' ἡ ματιὰ μου ἐλεύθερη, χάνεται σχιζεῖ...
Κάτου τὰ κίματα, τὰ σύννεφα ψηλά...
Καὶ πᾶσι καὶ σταματᾷ ἐκεῖ ποὺ γλυκογγίξει
καὶ μετ' ἡ θάλασσα ὁ σφῆρασὸσ μιὰ.

Κοιμᾶται τ' ἀκρογιάλι, ἡ αἴρα πνέει δειλιά,
ἀσπρίζει ἐδῶ ποῦλι κι' ἐκεῖ κεντῶσ μαυρίζει.
Ἦ νύχτα ἐχάθη, ἡ δῦσις μινάχα φοδίζει
ἡ μέρα εἶνε νεκρῶσ, δῶου χαιογυεῖ.

Μὰ καὶ τῆσ δύσεωσ σὲ λίνο φεύγει ἡ χάρι
καὶ μεσ' στὴ λίμνη μας θὰ ἴδοῦμε τὸ φεγγάρι
ἕνα ποτάμι ὀλόχροσο πλεῖν νὰ κἀνῃ.

Καὶ τότε θὰ σοῦ πῶ, ἀγάτη μου θεοσῶτη :
—Μέσ' στὴν καρδιά μας, θάλασσα πᾶθη γεμάτη,
ὁ ἔξωσ εἶν' αὐτὸ τ' ὀλόχροσο ποτάμι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἄπ' τὸ κενερίν, δῶον τὸ κλουβὶ του
πεταχτὸ θρωῦ,
νὰ γυρνᾷ μετ' χάρι τὸ χρυσὸ κορμὶ του,
ἔξαρνα μπροστά μου πέφτει ἕνα φτερό,
ἀπ' τὸ κενερίν μέσα στὸ κλουβὶ του.

Ἐγγονιαστο ποῦλάκι, ποὺ νὰ καταλάβῃ!
Τὴ γλυκιά λαλιά,
τὰ τραλλὰ παγῶδια, μιὰ σπινθὴ δὲν παύει
μέσ' στὴν ἀσπρῆνια τοῦ κλειδοῦσ τραλλῶ.
Ἐγγονιαστο ποῦλάκι, ποὺ νὰ καταλάβῃ!

Φύσησε τ' ἀγέρι, τὸ φτερόν ἀρπάξει.
Ποῦ θὲ νὰ σταθῇ;
Κύτταξε πᾶσ φεύγει! πεταχῶδα μοιάζει.
Ἄπὸ ποῦδ λουλοῦδι θὲ ν' ἀγαπηθῇ;
Φύσησε τ' ἀγέρι, τὸ φτερόν ἀρπάξει.

Ἐτα κι' ἀπ' τὴν κόρη, ποὺ γοργὰ διαβαίνει
φεύγει μιὰ ματιὰ.
Δὲν γυρνᾷ, δὲ σπῆκει, καίε χαριτωμένη...

Ἄχ! σὲ τίνοσ σπῆθη ἄναψε φωτιά,
ἡ ματιὰ τῆσ κόρης, ποὺ γοργὰ διαβαίνει;
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

